

Makaan tunnottomana sairaalasängyssäni, kun kuulen hoitajan äänen. Silmäni aukeavat raskaasti ja ne ovat täynnä kyyneliä. Rukoilen mielessäni, että hoitaja ei sanoisi sitä, minkä eniten pelkään hänen sanovan. Mutta hän sanoo sen rukouksistani huolimatta. "Me menetimme hänet, olen pahoillani". "Huomenta unikeko!" ystäväni Anne huutaa, kun alan virkoilla sängyssä. Päätäni jomottaa vietävästi. En muista eilisillasta mitään. Katson epäuskoisena Annea, joka touhuu tarmokkaasti aamupalan parissa, vaikka hänen iltansa oli vähintään yhtä railakas kuin omani. "Miten sä jaksat tehdä aamupalaa?" kysyn ja heittäydyn veltoksi sänkyyn ja työnnän kasvoni tyynyä vasten. Anne kävelee luokseni ja istuu sängyn reunalle. Nousen istumaan ja Anne ojentaa minulle lasin appelsiinimehua. "Tottakai mä jaksan, meidän paras ystävä menee tänään naimisiin!" Anne kiljuu ja minä nauran. "Toivottavasti ite morsian ei ole yhtä väsynyt, kun sen kaaso!", tuhaudan ja Anne repii minut ylös sängystä. Syötyämme Annen kanssa aamupalan suuntaamme viereiseen huoneeseen, jossa kaikki on jo täydessä vauhdissa. Anne puhkuu intoa, mutt huone muistuttaa minun silmissäni pyörremyrskyä. Morsian näyttää upealta. Hänen meikkinsä ja hiuksensa ovat jo valmiit ja katson unelmoiden pukupussissa lepäävää mekkoa. "Voi ei! Sä oot niin kaunis!", saan hädin tuskin sanottua itkun keskeltä, kun halaan morsianta, parasta ystävääni Janettea. Hänenkin silmänsä kostuvat, mutta äkkiä pyyhin pois kyyneleet. "Et voi antaa noin upean meikin turmeltua", sanon ja nauramme molemmat. Anne riisuu mekkoa pukupussista muiden avustajien ja kaasojen kanssa. Janette kiinnittää huomionsa mekkoon ja jään seisomaan huoneen nurkkaan avuttomana. En oikein hallitse tyttömäisiä prinsessajuttuja, joten jätän niistä huolehtimisen muille kaasoille. En tiedä, mitä tekisin auttaakseni ja tunnen itseni hiukan tarpeettomaksi. Yhtä tarpeettomaksi, kun isosiskoni lapsena palkkasi minut esittämään henkivartiaa syntymäpäivilleen. Olin innoissani, kun pääsin isompien tyttöjen juhliin, mutta innostus muuttui häpeäksi, kun ymmärsin tehtäväni. Seisoin huoneen nurkassa mustat vaatteet päällä aivan liikkumatta koko juhlien ajan. Muiden kaasojen hyöriessä Janeten ympärillä otin tehtäväkseni käydä ostamassa hotellinalakerrasta Janeten lempikarkkeja. Hetken kuluttua saavuin takaisin huoneeseen, jossa haisi nyt voimakkaasti hiuslakka. Ojensin Janetelle karkkipussin ja näin riemua hänen silmistään. "Mitä mä tekisinkään ilman mun ikiomaa hyvinvoinnin valvojaa!" Janette kailotti ja työnsi karkkeja suuhunsa. Aamupäivä sujui mutkittomasti ja saavuimme ajoissa kirkolle. Ilmassa tuoksui tuleva kesä ja uusi alkua. Katselin kirkon jyrkkiä kiviportaita ja syreenipuita, jotka kumartuivat portaiden ylle levittäen huumavaa tuoksuaan. "Oisko sulla hetki aikaa?" Janette kysyi ja nykäisi minua kädestä. "Tottakai, mä oon täällä sua varten", sanoin ja seurasin Janettea sisälle kirkkoon. Jäimme eteiseen kahdestaan, kun muut kaasot pyyhälsivät alttarille järjestelemään kukkia. Janette näytti kauniilta ja iloiselta. Minusta tuntui hyvältä nähdä hänen onnellisuutensa, koska olen ollut Janeten mukana erittäin vaikeinakin hetkinä. "Mä vaan tahdon kiittää ihan kaikesta. Sä olet ollut paras ystävä, mitä ihminen voi itselleen toivoa", Janette sanoi ja halasi minua lujaa. Muutama kyynel vierähti poskelleni, kun ajattelin vuosia takanamme, vuosia, jotka kuljimme yhdessä. "Mä oon niin onnellinen, niin niin onnellinen!" Janette sanoi ja näin hänen kasvoiltaan silkkaa iloa. "En tiedä olenko kokenut kauheasti hyviä asioita elämässäni, mutta tämä on ensimmäinen kerta, kun tunnen elämäni olevan elämisen arvoista", hän sanoi. Halasimme uudestaan ja kyyneleet vierivät kasvoilleni herkeämättä. "Mäkin olen onnellinen sun puolesta", kuiskasin ja Janette hymyili valloittavasti. Nyyhkäisin ja väänsin naamani hymyyn kuivaten samalla kyyneliä. Tosiaan olin onnellinen, kun näin Janeten onnellisena. Hän on kokenut niin vaikeita aikoja, että en voisi olla onnellisempi nähdessäni häntä siinä. Vihkiseremonia oli kaunis ja yksinkertainen. Itkimme Annen kanssa kummatkin, kun Janette sanoi "tahdon" tulevalle miehelleen Villelle. He näyttivät niin onnellisilta, että minun sydäntäni oikein tanssitti,

kun he suutelivat. Toivon hartaasti, että jonakin päivänä Janette kyynelehtii minun häissäni samalla tavalla, kuin minä nyt. Heidän onnensa sai minut haluamaan, että joskus minullakin on sellaista. Rehellistä, aitoa ja kaunista rakkautta. Tuore aviopari asteli alas kirkon kiviportaat ja ihmiset heittelivät iloisesti riisiä heidän päälleen. Hymyilin Janetelle, mutta en usko hänen huomanneen sitä. Kun Villeä ja Janettea kuvattiin hääautonsa luona tuli Anne hätääntyneenä luokseni. "Se autokuski on myöhässä, eikä me voida jäädä odottamaan!" Anne kuiskasi, jotta aviopari ei kerkeäsi huolestua asiasta. "Etkö sä saa ketään kuskiksi?" kuiskasin ja Anne pudisteli päätään. "Kaikki on omilla autoillaan, joilla he aikovat mennä juhlapaikalle. Enkä viitsisi koko juhlaa läpikuuluttaa. Mä en tiedä mitä teen", Anne suhisi korvaani hädissään. Mietin hetken asiaa. "Mä ajan!" sanoin ja kävelin mustan vanhanaikaisen auton rattiin. Pian Ville ja Janette istahtivat takapenkille. "Minnekkäs saisit viedä rakastavaiset?" kysyin juhlovalla äänellä ja katsoin etupeilistä takapenkille. "Elli! Ajatko sä?" Janette nauroi ja suuteli Villeä. "Ajampa hyvinkin tuli pieni muutos suunnitelmiin, mutta homma on hoidossa", sanon ja käynnistä auton. Ojennan shamppanajapullon ja lasit takapenkille ja hymyilen. He näyttävät niin onnellisilta yhdessä. Olen käynyt hääjärjestelyiden aikana useamman kerran juhlapaikassa, joten reitti sinne on selvä. Ajoin isoa moottoritietä ja aurinko paistoi lämpimänä taivaalla. Yritin olla huomioimatta takapenkillä suutelevia kyyhkyläisiä, vaikka heidän puuhansa nostivatkin hymyn huulilleni. Lisäsin vauhtia, kun huomasin kellon lähenevän kahta. Meillä ei ollut kiire, mutta pieni nopeuttaminen ei ollut haitaksi siinä tilanteessa. Takapenkiltä kuului naurua ja vilkaisin hääparia. Se oli elämäni suurin virhe. Ajoin ohituskaistalla ja viereiseltä puolelta musta Volvo siirtyi äkisti eteemme. Vilkuilin taakse lumoutuneena ja näin kuinka Ville kutitteli Janettea kaulalta. Janette kääntyi suutelemaan tuotetta aviomiestään ja Ville katsahti hetkeksi eteenpäin tajutakseen tilanteen. "Varo!" hän kerkesi huutaa ennen valtavaa pamausta. Konepelti meni välittömästi ruttuun, kun iskeydyimme Volvoon. Näin silmissäni etulasin rikkoutuvan ja suojasin päätä käsilläni. Hetki oli kuin hodastetusta elokuvasta. En ikinä ollut pelännyt niin paljoa. Seuraavan kerran heräsin, kun minua kannettiin paareilla ambulanssiin. Tunsin jaloissani järkyttävää kipua, mutta en huutanut. En saanut sanaakaan suustani. Ainoa asia mielessäni oli, miten Janetelle ja Villelle kävi. Käänsin päätäni varovasti, kun minua nostettiin ambulanssin kyytiin. Näin poliisiauton ja valkopukuisia miehiä kantamassa Janettea toiseen ambulanssiin. Hänen otsallaan oli verta, mutta luuta en nähnyt. Sitten huomasin muut poliisit ja ambulanssin sairaanhoitajat romuttuneiden autojen luona. Mies mustassa nahkatakissa seisoi juttelemassa poliiseille, hän oli todennäköisesti Volvon kuljettaja. Minun ajamastani autosta nostettiin ulos Villeä. Sydämeni hakkasi tyhjää ja unohdin täysin omat kipuni, kun näin Villen. Hänen kasvonsa olivat yltä päältä veren tahraamat ja iho oli kuoriutunut pahasti toiselta poskelta. Hänen vatsassaa oli syvä vuotava haava, joka oli todella suuri ja pitkä. Aivoni iskivät kauhua elimistööni. "Miten heidän käy?" huusin minua kantavalle sairaanhoitajalle. Hän koitti rauhoitella minua, mutta huusin kovempaa. "Ovatko he kunnossa?" kiljuin itkun seasta. "Nainen sai vain pintanaarmuja kuten sinäkin", hoitaja sanoi ja sulki ambulanssin ovet. En enää nähnyt ulos. "Entä Ville?" kiljuin paniikissa ja toivoin hänen vastaavan rehellisesti. "Hänen laitansa on huonommin", hoitaja sanoi hiljaa ja tuska valtasi jokaisen elimistöni osan. Tiesin hajottaneeni Janeten onnen. Tiesin, mitä kaikkea Janette oli käynyt läpi elämässään ennen tätä hän, jos kuka olisi ansainnut onnen. Itkin ja huusin koko matkan. Mietin vain yhtä asiaa mielessäni. Tapoinko minä parhaan ystäväni miehen heidän hääpäivänään? Janeten sanat kirkon eteisessä toistuivat mielessäni. Kun hän kertoi olensa onnellinen. Tiesin tuhonneeni sen kaiken.